

Sygn. akt I USK 486/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania J.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 października 2021 r.,
w związku ze skargą kasacyjną ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt III AUa (...),

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 18 marca 2021 r., zmienił zaskarżony przez organ rentowy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 czerwca 2017 r. i oddalił odwołanie J.B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w C. z dnia 12 grudnia 2016 r., mocą której odmówiono ubezpieczonemu prawa do emerytury.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, okres nauki w zasadniczej szkole górniczej, podczas której wnioskodawca odbywał zajęcia praktyczne na podstawie umowy nie mającej podstawy w stosunku pracy, nie stanowi okresu zatrudnienia zaliczanego do stażu pracy. Odliczenie tego okresu (2 lata i 10 miesięcy) od ustalonego przez Sąd Okręgowy ogólnego stażu zatrudnienia, powoduje, że J.B. nie wykazał 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, o których mowa w art. 184 ust. 1 pkt 2 w

związku z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291, dalej ustawa emerytalna).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając go w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na: (-) oczywistą zasadność skargi w postaci naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., przez wykroczenie poza granice apelacji, bowiem wobec braku zarzutu naruszenia prawa procesowego Sąd drugiej instancji był związany ustaleniami i tym samym nie mógł prowadzić postępowania dowodowego; (-) oczywistą zasadność skargi w postaci naruszenia art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 232 zdanie drugie k.p.c., przez naruszenie zasady równości stron postępowania i przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny postępowania dowodowego w urzędzie; (-) występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, jakie są granice rozpoznawania apelacji w odniesieniu do związania sądu odwoławczego ustaleniami sądu pierwszej instancji przy braku zarzutów naruszenia prawa procesowego bądź zarzutach prawa procesowego niedotyczących ustaleń stanu faktycznego.

Pełnomocnik odwołującego się pismem procesowym cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei, art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji Sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Chociaż w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek wskazanych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie skargi kasacyjnej nie podlega takiej ocenie.

Z tych względów postępowanie kasacyjne w sprawie należało umorzyć, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie powołanych przepisów.

as